

Rozcvička

Žáci si mají zapamatovat co největší počet čísel zapsaných na tabuli (na tabuli jsou přirozená čísla z oboru do 20 a jejich druhé mocniny).

Žáci počítají samostatně do sešitu, kontrola probíhá společně. Učitel se ptá, podle čeho si žáci čísla zapamatovali.

Žáci odpovídají, že podle druhých mocnin.

U: „Jaká jsou to čísla?“ Žáci nereagují, učitelka jim nabízí číselné obory, které probírali. Teprve potom odpovídá žákům, že jsou to čísla celá.

Nejprve se učitelka ptá, kolik čísel si kdo zapamatoval, potom teprve ukáže čísla napsaná na tabuli a znovu probíhá kontrola.

Je patrná zkušenost učitelky, žáci si nejdříve připravují sešity, potom teprve učitelka vysvětluje úkol.

Žáci se nemohou „rozjet“, učitelka je stále pobízí k činnosti.

Proč probíhá kontrola ve dvou etapách? Je to úmyslné? Chybí upřesnění, že jde o čísla přirozená.

Úvod k novému učivu – přechod ke geometrii

U: „Co jsme se v geometrii učili?“

Které pojmy do geometrie patří?“

Žák začíná vyjmenovávat (úsečka, kružnice, trojúhelník).

Žáci nereagují, jsou pasivní; učitelka je povzbuzuje. Učitelka vždy opakuje slovo, které řekl žák. (Z aktérů postupně padá tréma z kamer, začínají se chovat přirozeně.)

Když žáci nereagovali, mohla učitelka říkat různé pojmy a žáci mohli rozhodovat, které jsou geometrické.

Opakování znalostí o trojúhelnících – druhy trojúhelníků

U: „Do jakých skupin dělíme trojúhelníky? Na jaké druhy?“

Učitelka ukazuje obrázky různých trojúhelníků na interaktivní tabuli, žáci zapisují druh trojúhelníka do sešitu. Jeden žák pracuje pro kontrolu u tabule.

U šestého trojúhelníku žák neumí druh určit, učitelka vyvolá dalšího žáka.

Žáci si bez opory o obrázek dlouho nemohou vybavit druhy trojúhelníků. Učitelka žákům hodně napovídá (tupo-...), aby se dočkala odpovědi.

Třída je klidná, všichni pracují, ale ne všichni mají odpovědi správně.

Při kontrole má vyvolaný žák problémy, když určí druh trojúhelníka, učitelka se ptá: „Proč?“, dává upřesňující otázky, ale někdy si na ně odpovídá sama („Kde? U vrcholu A.“).

Učitelka mohla nejdříve pracovat s obrázkem na interaktivní tabuli („Jaký je rozdíl mezi trojúhelníky, jak se jmenují“); žáci by na to přišli. Učitelka dbá na vyjadřování žáků („Ne tuto, ale ...“).

Objevuje se nevyužitá situace: daný trojúhelník lze zařadit do více skupin podle druhu (rovnoramenný, ostroúhlý), ale učitelka to říká sama.

Místo vyvolání jiného žáka mohla učitelka žákovi, který neuměl pojmenovat šestý trojúhelník, poradit, aby si všiml, jaké jsou strany, jaké jsou úhly.

Popis trojúhelníků

Ž: „ABC.“

U: „Vymyslíš něco originálnějšího?“

U: „Velikosti stran popisujeme...“

Ž: „Velikosti stran popisujeme malými písmeny.“

Učitelka říká, že trojúhelník vypadá jako rovnoramenný.

Je dobré, že učitelka vede žáky k různému popisu, i méně tradičnímu. Mohla se také zeptat, zda se daný trojúhelník může pojmenovat jako CBA, XYZ.

Učitelka mohla také uvést: „Jak se o tom přesvědčíme?“

Pojem odvěsna a přepona

U: „U pravoúhlých trojúhelníků jsme užívali pojem přepona a odvěsna.“

Žáci pracují, třída začala být aktivní. Poměrně jednoduchý úkol aktivizoval i slabší žáky.